

Gondúzó Társaság (Reunion) címen a fővárosban egy társaság alakult, amely a volt Intim-színház kibérelte (1910. febr.), hogy ott hetenként 4—5 előadást tartson különböző jótékony célokra. A február hó 10-én tartott megnyitó előadás tiszta jövedelmét az Országos Gyermekvédő Liga javára, a második előadás tiszta jövedelmét az Otthon írók és hirlapírók köre segélyalapja javára fordították. A Gondúzó Társaság művészi vezetését Andorffy Péter, a volt Népszínház főrendezője, adminisztratív vezetését pedig Doktor János, az Intim-színház volt titkára, vállalta el. A Gondúzó Társaság feladatául tűzte ki, hogy a nagyközönség előtt eddig ismeretlen egyfelvonásos vígjátékokat és drámákat adjon elő a volt Thália-társaság mintájára és foglalkoztassa esetről-esetre a fővárosban tartózkodó szerződés nélküli színészeket és színésznőket. A Gondúzó Társaság csakis fehér estéket rendezett. (Nemsokára megszűnt.)

Gong. A színházaknál az előadás megkezdésének jelzésére szolgáló ütő-, keleti eredetű hangszer, melynek mély hangja jól elhallatszik a nézőtér minden részébe.

Gonosz Pista, a falusi bakter alakja, Tóth Ede »Falu rossza« c. népszínművében. Az egri káptalan hosszúrévi birtokán volt egy Gonosz Pista nevű kerülő. Tóth Ede innen vette a nevet.

Gorkij Maxim, családi nevén Alexej Maximovics Pjegov, orosz író, sz. 1869. márc. 26-án, Nizsnijnovgorodban. Igen nagy hatással volt különösen a kilencvenes évek kora íróira. Felrázta és reá fordította a figyelmet olyan témákra, amelyeket nem mindenki mert még megírni. Korunkban a szovjet alatt mindent elkövet, hogy az irodalmat és az írókat presztízsével megvédje. Legismertebb színműve: »Éjjeli menedékhely«. Jelenetek az élet mélységéből. (L. o.)

Gorove László, (gattájai), író, sz. 1780. június 2-án, Szamosujvárt, megh. 1839. márc. 11-én, Pesten. Jogot végzett, de nem vállalt hivatalt, hanem Erdélyben, ősi birtokán, majd 1810-től az Alföldön gazdálkodott s a tudomány művelé-

sében keresett nemes szórakozást, amit a Magyar Tudományos Akadémia azzal jutalmazott, hogy 1835-ben levelező tagjává választotta. Ő alapította a Tudományos Akadémia G.-jutalmát. Színművei: »Jetzid és Haba vagy Féltés és meghasonlás«, szomorúj. 5 felv. (Fordítás Weidmann Pál után.) Bem. Kolozsvárt, 1807. dec. 1. Pesten: 1808. aug. 17-én került bemutatásra. »Az érdemes kalmár«, hazai történeti eredeti dráma 5 felv. Bem. 1807-ben.

Gorsemann Ernst, a lipcei egyetem tanára, 1913. dec. 19-én Budapesten a Magyar Teozófiai Társaság kérésére előadást tartott filozófiai kutatásairól. A külföldi tudós érdekes meghatározással világította meg Wagner Rikárd operáit, különösképpen a nagy muzikus leghatalmasabb alkotását: a Nibelungi ciklust és a »Parsifal«-t. Filozófiai kutatásaiban rájött, hogy Wagner Nibelungi darabjaiban sokkal több mély bölcsesség lakozik, mint amennyit azokban eddigelé szupponáltak. Hogy Wagnert műveinek alkotásánál bizonyos bölcselkedés kísérte, ez kétségtelen. Különösképpen vonzották őt a legendák misztikumai, amelyeknek átdolgozásába óriási mélységet vitt bele eredeti felfogásából, amellyel felismerte ezeknek a legendáknak nagyságát és rendkívüli erejét. A külföldi tudós szerint ez a bölcselkedés vezette a nagy komponistát a költészetre. Legelőször »A bolygó hollandi«-ban jelenik meg, mint költője egy népmondából merített drámai cselekménynek s ezentúl minden műveinek szövegét ő maga költötte. Gorsemann Ernst azt állítja, hogy a Nibelungen énekekben az emberiség egész fejlődését fejezi ki és pedig az őskézdetől a legmagasabb fejlődés határáig s azokat a személyeket, akik a kompozícióban szerepelnek, tulajdonképpen nem mint személyeket, hanem mint természeti erőket állítja elénk. Wagner így fogta fel őket — mondja — mert a Nibelungi énekeket saját nagyságában ismerte fel az ő nagy szelleme.

Gorup György Ágoston, színész, sz. 1892. okt. 30-án, Nagyváradon. Színpadra lépett 1920. júl. havában. (Előzőleg pénzügyigazgatósági tisztviselő volt.)